

[Ellemann-Jensen]

Det er derfor, det også af hensyn til Socialdemokratiets troværdighed i dag er nødvendigt, at statsministeren som statsminister og partiformand gør, hvad han kan for at få undersøgt disse ting, og jeg skal gentage min opfordring og mit spørgsmål til statsministeren om, hvorvidt han vil leve op til sit ansvar og iværksætte en sådan uvildig undersøgelse.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne – også efter at tidligere udenrigsminister Kjeld Olesen jo har afkræftet de påstande, som er fremført i dagspressen om hr. Lasse Budtz – spørge statsministeren, om statsministeren er bekendt med, om Venstre eller fru Hanne Severinsen på nogen som helst måde har forsøgt at få opklaret f.eks. baggrunden for det spørgsmål, vi taler om her i dag, hvilket jeg vil tro kunne være gjort af ethvert folketingsmedlem, og hvordan statsministeren føler sig berørt af, at Venstres medlemmer her under dække af de regler, der gælder for folketingsmedlemmers immunitet, retter halvt skjulte anklager mod en tidligere kollega her i salen i stedet for at gøre det, der ville være helt naturligt, nemlig at stå frem og bede politiet om at undersøge dette her. Det ville så ganske vist kræve, at man lagde navn til disse anklager og ikke dækkede sig bag den parlamentariske immunitet, som man har, når man udtaler sig på den måde, som man gør her i Folketinget.

Jens Thoft (SF):

Kan statsministeren bekræfte, at i de 23 sikkerhedspolitiske dagsordener, som i 1980'erne bragte den daværende udenrigsminister, hr. Ellemann-Jensen, og den regering, han var medlem af, i mindretal, alle var vedtaget af et flertal i Folketinget, et flertal, hvori også Socialdemokratiet indgik?

Kan statsministeren derfor bekræfte, at den sikkerhedspolitik, der blev ført i 1980'erne, var i overensstemmelse med Folketingets flertal og derfor også – det ligger i sagen natur – i overensstemmelse med landets interesser?

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Må jeg sige til hr. Ellemann-Jensen, at det ikke kommer som nogen fuldstændig uoverkommelig overraskelse, at hr. Ellemann-Jensen ikke føler sig helt tryk ved, hvad jeg svarer på hr. Ellemann-Jensens spørgsmål.

Det kommer ikke som nogen overraskelse, og jeg er nødt til et øjeblik at bevæge mig lidt ind på hr. Ellemann-Jensens stil, når han her i dag i en politisk debat, der vel er relateret til en begivenhed eller to eller mange for ca. 12 år siden, taler om Socialdemokratiets troværdighed i dag: Dér slap det ud, hr. Ellemann-Jensen! Det spørgsmål, der stilles her, drejer sig jo slet ikke om begivenhederne for 12 år siden. Det drejer sig om hr. Ellemann-Jensens forsøg på at rejse en ny vinkel i en helt aktuel – og i øvrigt meget vigtig – indsats omkring de virkelige centrale problemer i Danmarks situation. Det synes jeg vi skal huske at holde os til.

I øvrigt har Socialdemokratiet ikke modarbejdet danske interesser eller NATO's interesser. Det ser vi allerede af den kendsgerning, som hr. Jens Thoft stillede spørgsmål om, nemlig at grundlaget for dansk sikkerheds- og udenrigspolitik dengang, hr. Ellemann-Jensen, var præcis det samme som i dag, nemlig det, der fastlægges her i Folketinget. Det kan hr. Ellemann-Jensen have personlige opfattelser af, men sådan er det nu engang: Det er Folketinget og flertallet her, der tilrettelægger grundlaget – sådan må det være – og derfor kan jeg bekræfte, at de sikkerhedspolitiske dagsordener, der refereres til i spørgsmålet, deltog Socialdemokratiet også i dengang.

Til hr. Pelle Voigt, som spurgte, om jeg var berørt af de spørgsmål, der blev stillet, og forment, de blev stillet i, er mit svar: Man lærer at blive hårdfør i dansk politik, også i forhold til det parti, der i dag stiller spørgsmål.

Helge Adam Møller (KF):

Statsministeren sagde lige, at det ikke var Socialdemokratiet og Folketingets flertal, der med sine 23 dagsordener og fodnoter undergravede NATO's interesser. Må jeg så spørge statsministeren meget klart: Var det da de øvrige 15 NATO-lande, som havde en anden holdning, der undergravede NATO's interesser? Det må jo være konklusionen af statsministerens udsagn.

Formanden:

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der er en grænse for, hvor langt uden for spørgsmålet især medspørgere kan gå.

Hanne Severinsen (V):

Man måtte i hvert fald konstatere, at dansk